

EEELK Harju-Jaani Ristija Johannese koguduse

Sõnumid, 14. leht. Anno Domini 2007, kevad

Võtke Jeesuses Kristus Lunastajana südamesse!

Seda rääkis Jeesus ja tõstis oma silmad taeva poole ning ütles: „Isa, tund on tulnud! (Austa oma Poega, et ka Poeg austaks sind, nagu sa oled andnud temale meelevalla kogu liha üle, et ta annaks igavese elu kõigile, kelled sina oled temale annud! Aga see on igavene elu, et nad tunneksid sind, ainult tõelist Jumalat ja Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud! Mina olen sind austanud maa peal, ma olen lõpetanud selle töö, mille sa oled annud mulle teha. Ja nüüd austa mind sina, Isa, selle aega, mis mul oli sinu juures enne maailma olemasolu. Mina olen sinu nime ilmutanud inimestele, kelled sa mulle oled annud maailmast. Nemed olid sinu omad ja sina andsid nad mulle, ja nad on pidanud sinu sõna. Nüüd nad teavad, et kõik, mis sina mulle oled annud, on sinult. Sest need sõnad, mis sa andsid mulle, olen ma andnud neile, ja nemad on vastu võtnud ja teavad, et ma tõesti olen lähtunud sinu juurest, ja nemad on uskunud, et sina oled mind läkitanud (Johannese 17: 1- 8).

See kirjalõik Piiblist on üks osa Jeesuse nn. ülempreesterlikust palvest taevase Isa poole. Enne seda oli ta pidanud jüngritele hüvastijätukõne, lõpetades sõnadega: „Maailmas on teil ahastust, aga olge julged, mina olen maailma ära võitnud.“

Oli kätte jõudnud tund, mil ta pidi asuma otsustavasse võitlusse surma, kuradi ja maailmaga. Jeesus palub Isa, et ta austaks Poega, et ka Poeg austaks teda. Jeesus oli küll juba austanud Isa nii kõnedes kui tegudes ja ka Isa oli austanud Poega, kasvõi seeläbi, et oli vastanud Jeesuse palvetele tunnustähtedega, et jüngrid olid näinud Jeesuse jumalikkust ja kirkust Muutmise mäel. Ometi oli see kõik vaid ajutine ja ilmutatud vähestele inimestele.

Tõeliselt austatud saavad nii Isa kui Poeg seeläbi kui Jeesus surma ära võidab ja naaseb oma taevatrooni. Kui temale antakse tagasi see au ja kirkus, mis tal oli Isa juures enne maailma rajamist ja kui talle antakse kogu meelevallid nii taevas kui maa peal.

Sellepärast ta palubki veel, et Isa austaks oma Poega, et ta võidab surma, kuradi ja maailma ning pärib taevatrooni.

Õiguse selliseks austuseks annab Jeesusele Isa poolt antud ülesande- inimkonna päästmise- täitmine. Täna epistlitekstis (Fl 2: 5- 11) on öeldud, et Jumal on Jeesuse selletõttu ülendanud nii kõrgele- andes talle nime üle kõigi nimede- kuna ta alandas end ja sai sõnakuulelikuks surmani, pealegi ristisurmani.

Jeesus pöördub palves Isa poole: „Mina olen sinu nime ilmutanud inimestele, kelled sa mulle oled annud maailmast.“ Isa nime ilmutamine tähendab, et Kristus andis teada nendele väljavalitutele, et Jumal on tõeline Isa, et ta armastab kõiki inimesi ja seetõttu otsustas juba aegade alguses lunastada nad patust, needusest ja surmast. Annaks Jumal - olgu see meie südame palve - et meie, koos lähedaste ja sõpradega oleksime need, keda Taevaisa Püha Vaimu läbi juhataks Kristuse ja tema koguduse juurde, ning hoiaks meid seal, kuna seal me kuuleme neid armastuse sõnu, mida Kristus meile on teada andnud ja annab edaspidigi.

Kui himukad on inimesed nende sõnade järele, mis tulevad teispoosusest! Käiakse kõikvõimalike ennustajate, nõidade, nn. meediumide juures, küsitakse nõu surnud esivanematelt, noorte seas on populaarne olnud taldriku keerutamine. Kiputakse vist unustama, et Jumala sõna lähtub ju ka teispoosusest - taevast - ja peetakse seda sageli liiga tavapäraseks ning igavaks. Või siis lihtsalt ei usuta neid sõnu ja ka seda, et Kristus on lähtunud Jumala juurest. Või arvatakse, et küllap pääseb taevasse igal juhul, ka läbi suvaliste uskumuste.

Jeesus ütleb siin, et ainsa ja tõelise Jumala tundmine on võimalik ainult läbi tema. Igavese elu pärimiseks on vajalik mitte ainult usk Jumalasse vaid ka lunastusse, mis leidis aset läbi Kristuse.

Igavese elu omandamine tähendab inimsüdame kiindumist Jumalasse ja Kristusesse, see tähendab tõelist armastust ainsa ja tõelise Jumala vastu. Lihtsalt teadmisesest, et Jumal ja Kristus on olemas, pole kasu. Mis kasu on autojuhil sellest, kui ta küll teab turvavöö olulisusest oma elule kriitilisel hetkel aga tavaliselt ei kasuta seda? Iga inimene vajab kord seda päästet, mille Jumal on Jeesuses Kristuses valmistanud. Sellest tuleb õigel ajal kinni haarata ja kinni hoida. Ainult Kristusel on igavese elu sõnad, sellepärast teeme hästi kui käime kirikus

kuulamas Jumala sõna ja võtame osa sakramentidest - see hoiab meid taevateel. Sel kombel anname omalt poolt austust Kolmainu Jumalale. Mida enam me Kristusesse kasvame, seda enam võib maailm meile küll ahastust valmistada, aga Kristus ütleb: „Olge julged, sest mina olen maailma ära võitnud!“

Leo Lekarkin, diakon

Jutlus on peetud palmipuudepäival, 1. aprillil 2007.

Kellele vaadata?

AJALOO VARASALVEST

Waadake Jeesuse peale, kes meie usu alustaja ja täieliseks tegija on. Ebr. 12,2

Seisame kesk waikset nädalat. Silmade ette kerkib via dolorosa – valtee. Kui wahelduwad olid päewad ja sündmused palmipuude pühast ülestõusmisepüha hommikuni! Mismoodi küll muutus jüngrite, rahwa, röövli, pealiku meeololu ja tundmine! Kõige selle waheldusrikkuse ja muutmise põhjuseks oli Jeesus. Kuid tema ise jäi enesele ja oma ülesandele truuks surmani! Selle eest laskis Jumal Jeesust näha ülestõusmisepüha hommiku wõidukoitu. Selle tõttu on Jeesus saanud meie usu alustajaks ja täielikuks tegijaks.

Muutlikud olid jüngrid. Enne kindlad ja julged, walmis surema ja ühes kannatama; siis – äraandjad, salgajad, eemale, laiali jooksjad, hirmunud ja kartjad!

Muutlik oli rahwamass. Palmipuude pühal hõiskas ta “hosianna!”, suurel reedel hüüdis “poo risti!”; ülestõusmisepüha hommikul magas ta rahulikku kindlat und!

Kuid Jeesus mõtles nendele ja meile kõikidele. Ta pidi lõpuni wastu panema; pidi risti enese peale wõtma; häbi mitte miski panema; wasturääkimisi kannatama. Kõige selle juures oli tema peamõte: Isa tahtmist täita, oma elu anda lunastuse hinnaks paljude eest! Olgu rahwahulgad, jüngrid, ülemad, kohtumõistjad kuidas tahes: kaewaku nemad, otsigu waletunnistajaid, teotagu ja piinaku teda, mõistku surma, poogu risti, kuid tema, Jeesus, pidi Jumala pühaduse ja armastuse kandjaks jääma igal ajal!

Ristisurmast läbi on Püha Isa teda ülendanud ülestõusmisepüha hommikul oma paremale käele, aujärjele.

Temale on Isa usaldanud meelewalla taewas ja maa peal.

Ärgem nüüd muule waadake, kui sellele Jeesusele, kes on meie usu alustajaks ja täieliseks tegijaks.

Ka kiriku ja koguduse ja meie isiklikus elus kõigis usuasjus keskkohaks on ja jääb Issand. Kristlus on Kristus. Ristiusk on see usk, mille alustajaks on Jeesus ja tema ewangeliium, sõna ristist, sõna armust patusele, õnnistuseks ärakadunule ja eksinule, sõna pühitsemisest Jumalale oma südame meelsuses, sõnas ja teos. Seda usku külwab Jeesus meie südamesse iseäranis oma kannatamise ja surmaga. Meie ei saa tema ristist mööda minna! Meie peame seisma jääma! Meie peame omale wastu rinda lööma! Meie peame ümber mõtlema oma elus paljugi! Peame teed Isa koju tagasi minema.

Ja alustame seda röömuga. See wiib meid õigele eesmärgile! Ka kui see tee on külwatud üle ristiga ja waluga.

Meie läheme seda teed aga ka edasi kindlas rahus, sest see Issand, kes on alustanud meis head tööd, see ka lõpetab oma tulemise päewani! Jeesus on ka meie usu täieliseks tegija! Isa juurest saadab tema meile lohutajaks tõe Waimu. Püha Waimu juhtimisel läheme aste-astmeliselt kõrgemale, Isa troonile lähemale. Teame: Issand saadab meid! Tunneme: kõik tuleb heaks neile, kes Jumalat armastawad! Loodame: ka surm on meile kasuks, sest Kristus on meie elu.

Ka oma usu kaswamises ja täieliseks tegemises on kõige tähtsam: waadata Jeesuse peale, kuidas tema on elanud, kannatanud, surnud ja Isa ausse läinud!

Waikne nädal ja ülestõusmisepühad üteltu meile, üteltu meie kogudustele, üteltu meie kirikule, üteltu inimsoole kesk kõike muutlikkust, meeolude teisenemist, kesk otsinguid, igatsusi, püüdmisi, wõitlusi, tegusid ja töotusi:

“Waadake Jeesuse peale,” seni kui meiegi kohta maksab ütetus: “Aga kui nemad oma silmad üles tõstsid, ei näinud nad kedagi muud, kui Jeesust üksipäini!”

E. E. L. K. piiskop Hugo Bernhard Rahamägi, Waiksel nädalal 1939.a.

Eesti Kirik nr. 14, 5. aprill 1939

Kristus on üles tõusnud! Issand on tõesti üles tõusnud!

Rõõmsaid Kristuse Ülestõusmise pühi kõigile meie koguduse liikmeile ja sõpradele!

Johannes Betlem

6. veebruar 1916 - 19. jaanuar 2007

Johannes Betlemi elutee on otsa saanud, ustav koguduseliige on suundunud igavikuteele. Ligi 91 aastat oli antud talle aega siin maa peal külvata, künda ja lõigata. Nii mitmeidki raskusi ja kannatusi tuli kanda. Aga ka rõõmu tunda tehtud tööst, tänu ja kiitust kõige eest Looja poole hüüdes.

Hiljuti ütles üks koguduse liige: Johannesel oli Püübel peas, sest iga kord vesteldes tsiteeris ta peast mõnd püübelikohta.

Sündinud kristlikus peres kuulis Johannes Jumala Sõna oma vanemate ja vanaisa kodus, kus peeti ka vennastekoguduse palvetunde, ning koolis usuõpetuse tundides; noormeheks sirgudes laulis ja mängis ta vennastekoguduse noorte keelpillikooris, keda kutsuti tihti osalema ümberkaudsetesse taludesse palvetundidesse. Noored kooriliikmed andsid välja oma ajakirja, väljaande „Varjudemaal“ üheks toimetajaks oli ka Johannes.

Tal oli hea kõneand. Õpetaja ära olles tuli vahel püüapäeviti kirikus jumalateenistust pidada, tuli lapsi ristida, siit ilmast lahkunuid matta.

Mõni aasta enne küüditamist Siberisse kutsus õp. Alfred Tooming Johannes Betlemi noore perega elama köstrimajja ja tööle Harju-Jaani kirikusse organistik ja koorijuhiks. Isakodus oli neil harmoonium ja ristiisa Osvald Nesseli kõrvalt oli ta veidi õppinud orelimängu ning näinud koorijuht Harald Meri tööd kooriga, ülejäänud kogemused tulid praktilise tööga.

Õnnelik pereelu katkes 25. märtsi 1949 öösel. Järgnes viis ja pool aastat elu ja tööd Siberis, mille kohta ta ise on kirjutanud: ...läbielatud aastad kommunistliku-ateistliku raske ikke all, täis hirmu, arreteerimisi, ahastust ja Siberisse küüditamist; rasked füüsilised ja hingelised kannatused ja läbielamused on aju ähmastanud ning mineviku sündmused, ka head ja ilusad mälestused, nagu uduloori taha peitnud.

Külmalt maalt tagasi tulnud, jätkas Johannes pooleli jäänud tööd kodus ja kirikus: ehitas oma kätega perele elumaja, tema hooleks oli koguduse elu juhtimine ja majanduslikud mured, polnud ju õpetaja Harri Reinu tulekuni

1976. aastal õpetajat kohapeal. Jätkus töö kirikukooriga. Noote tuli paljundada käsitsi, vahel tuli ise neljahäälseid kooriseadeid teha ja laulusõnu luua (fotol

a. 1956 on Johannes Betlem koorilanjate keskel) Praegugi on Harju-Jaani koguduse segakoori repertuaaris üks laul, mille sõnad on kirjutanud Johannes Betlem:

Üks armas lauluviis veel hinges heliseb,
ta kallid ikka mul, ei iial unune.
Kui mahe kevadtuul viis mulle jutustab,
kui ema hella häält ma täna kuuleks veel.

Ma ikka meeles pean, mis ema laulis mul,
kui olin laps ma veel, et õhtul uinuksin.
Ta lauldes jutustas heast taeva karjast,
kes hoiab oma last ka eluraskustes.

Nüüd suureks sirgund ma, kuid siiski tänuga
ma mõtlen emale, ta armastusele.
Ja ema käed kui veel mu pead silitaks,
kuid ema õnnistus mind saadab eluteel.

Kui puhkab emake nüüd rahu mulla all,
on kallid ikka mul ta õnnistusesoo.
Mul on üks sõber hea, see hea karjane,
sest karjast ju mul mu ema jutustas.

Sest tänu anname nüüd Taevaisale,
et andnud meile Ta on ema südame.
Heast sõbrast Jeesusest on ema rääkinud:
kui Jeesus sõbraks on, siis suurim õnn on see.

Johannese soov oli, et Harju-Jaani noortekoori väljaanded „Varjude maal“ (1938-1941) ja ka varasem (1932-1934) „Helinaid igaviku teelt“ saaksid trükitud ja oleksid koguduse raamatukogus kättesaadavad. Ajalehes „Eesti Kirik“ ilmuski mullu (nr. 42, 18. oktoober kuni nr. 50, 6. detsember 2006) katkendeid „Helinaid igaviku teelt“.

Johannes Betlemi poolt kirjutatud:

Vaba Eesti kaunis kodus täna, Eesti rahvas, sa
oma armast Taevaisa, kes on vabastand me maa...
Olid rasked orjaajad – aastasadu keetsid need,
meie armsa Eesti rajad olid võõra võimu all.
Nüüd on jälle Eesti vaba, - see on Taevaisa töö,
sellepärast palu Teda, et meid hoiaks Tema veel.

...Kuigi pole saanud mitmesuguste takistuste ja töö tõttu tegutseda kuigi aktiivselt laulukooris, olen siiski tundnud, kuidas Jumal on meid mitmeist meile muret tekitavaist raskusist läbi kannud ja veelgi kannab ja on meid õnnistanud. Olles vahepeal lahutatud armsaist sõpradest haiguse ja isamaa vastu kohuste täitmise tõttu, tohin jällegi laulda oma armsate sõpradega Jumalale kiitust ja Jeesuse Kristuse vereväest, mis imet on teinud ja tänapäev veelgi seda teeb.

... Mälestusis sorides peab küll Jumalat tänama ja Temale kiitust laulma kõige nende heategude ja annete eest, mille väärilised me pole, kuid mida siiski meile oma arvamata heldusest ja armust on andud ja veelgi annab. Ja miks ei peaks siis inimene laulma oma Loojale, kui terve meid ümbritsev loodus seda teeb. Eks me kuule tuulekohinas ja metsamühinas, linnulaulus, lillekeste lõhnas ja vetesinas, kus peegeldub sinitaevas ja päikesesära, tänu ja

kiituse helinaid oma suurele Loojale. Kuuldes seda laulame kõige loodusega ja lindudega Jumalale ja meie Lunastajale Jeesusele Kristusele. *Varjude maal, 1939*

Mu mõtted

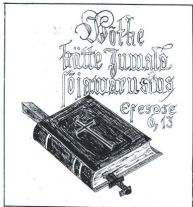
Mu mõtted mind tagasi viivad
aega kaugesse, mis ammu ju möödunud,
mil elas siin maa peal Krist Jeesus,
see ilmunud vagade ootus, aastasadu läbinud lootus,
lihaks saanud oli kuulutet Sõna.

Ent tänapäev ajast sest möödab
aastaid ligi kaks tuhat ju on.
Mil Kristus lapsena ilma tuli,
elas, õpetas rahvast, ristil me eest suri;
üles tõusis hauast, surma Ta võitis.

Nüüd Kristus on üleval taevas
Isa paremal käel istub sääl Ta.
Kuid siiski, Ta viibib me juures –
olgu rõõmus, mures, leinas nii suures.
Ei iialgi lahku meist Tema.

Sest julgest' nüüd läheme teele,
Võitja Kristus käib ise me eel.
Sest järgime meie vaid Teda, -
Ta võitnud on surma ja häda,
Ta viib meid taevasse sinna.

Pildil: Johannes Betlemi joonistus noortekoori väljaandesse Varjude maal (1940)

Jauvõre aastad...

*Pärsid ja pärsid, lehvad lühend sõnad
lühend. Või on sõnad, mis seal sõnadlõhki
võivad, kiki maie, et aga süttelt maie.
Kõige teie, mis, sõnadus maie, see maie.*

Tänapäeva maailmas on palju neid, kellele Kristuse rist ja ristisurm on pahanduseks, aga ütlemata suur õnn ja arm on ta neile, kes tohivad minna risti alla, Kolgatale. Kui rändame siin valuteil ja südames on piin, kust mujalt võime siis lohutust ja rahu leida kui risti alt. Kes aga ei taha minna risti alla ja kui tal on tundmatu see tee, ta võib küll vahest hetkeks unustada oma valu, kuid taas jälle saabudes on see suurem. Seepärast tahame ikka paluda, et Jeesus ise laseks meid ikka leida teed, mis viib meid meie valuga risti alla ja risti alt igavesele õnnele. Et säraks, Jeesus, Sinu rist kui tuletorn kesk pimedat ja mässavat merd, kuhu poole võiksime maailma merelt sõuda. Et saaks Sinu surm meile eluks ja et südamest tunneksime Sinu suurt kannatust ja valu, mida meie süü on tekitanud ja veelgi tekitab. Et viiks meid meie valutee, kui Sina seda saadad, igavesele õndsusele ja õnnele.

...et viiks mind minu tee kord sinna, kus heliseb inglite koor ja pühade tänu ja kiituse laul. Selleks pühitsegu meid kõiki Jeesus Kristus, et oleksime kord sääl.

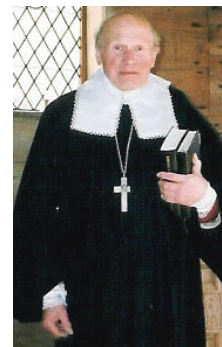
Armsam paik ilmas on minul mu kodu,
rõõmuga rändan sääl armsaks saand radu.
Kodu – sääl loodust ju tunnen nii ma,
ööpimeduses seal iial ei eksima saa.
Kodu, sa võõrsil mu mõtted need köidad,
eriliselt hellalt mu hinge kui täidad.

Ehk võõrsil ka vahestki parem on küll,
kuid siiski ei kodu ta asenda mul.

Kodu - sünnipaik, lapsepõlve mängumaa –
sääl mu vanemad, ei iial neid unusta saa,
sest lapseeas hellalt nad õpetand mind,
et Jumalat austada võiks mu noor hing.
Ilusam kodu sääl taevas mul on,
kus säravalt hiilgab see tähtede kroon.
Jeesus, - oh aita, et kõlbaksin sinna,
tähtede taha – Jumala linna. *Varjude maal, 1940*

Õpetaja Harri Rein Raasiku valla aukodanikuks

Eesti Vabariigi aastapäeva eel sai meie koguduse kaua-
aegne õpetaja Harry - Johannes Rein, kes küll juba varsti
11 aastat on Raasikult ära Ruhnu saarel, aga sellegipoolest
pole oma endist kogudust unustanud, Raasiku valla
aukodanikuks. Ettepaneku tunnustuseks tegid Raasiku
rahvamaja kultuurinõukogu ja Raasiku vallavolikogu
keskkonna- ja heakorrakomisjon. Õpetaja Harry - Johannes Rein sai
väärika tiitli 1980.- 1990. aastatel liigirikka arboretumi rajamise ja
stiilse kogudusemaja ehitamise eest kiriku juurde, kiriku lähümbrust
väärindavate mälestusmärkide kavandamise ja püstitamise eest, aga
samuti selle eest, et tema eestvedamisel ja kunstilisel kavandamisel
sai Harju-Jaani pühakoda kaunilt heleda ja sümbolirikka sisekujunduse
ning fassaadile ilusa Jumala Talle reljeefi. Õnnitleme!

Harju-Jaani Ristija Johannese koguduses 2006. aastal matusetalitusega saadetud Issanda rahusse:
Edgar Eivak, Oskar Haasma, Valve-Agathe Kuuskmann, Helmut Kuuskmäe, Ants Leo, Ölme-Melita Malm, Halje Mitt, Harald Mäe, Endel Niinemets, Vikenti Puurman, Valentin Rooben, Olinde Roop, Julius Sell, Leida-Hermine Sillard, Amllet Tammeorg, Jaan Tomingas, Leida Toomsalu.

Vabandame ebatäpsuse pärast eelmises lehes.

Jeesus ütleb: Mina olen Ülestõusmine ja Elu; kes minusse usub, elab, ehkki ta küll sureb! Johannese 11, 25

Jumalateenistus armulauaga algab Harju-Jaani kirikus igal pühapäeval kell 11

8. aprillil 2007, Kristuse ülestõusmispüha jumalateenistusel leerilaste õnnistamine

Koguduse diakon **Leo Lekarkin**, tel. 6082209 või 5082946. Hooldajaõpetaja praost **Jaanus Jalakas**, tel. 6072205. Kantselei (Raasikul, Tallinna mnt. 50) on avatud kolmapäeval 10-15, laupäeval 10 – 14, pühapäeval 10-11. Tel. 6082209

Ajalehe tegid: Sirje Simson, Ülle Rosin, Priit Tali